

46917 - Ҳикмати имомати паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар ҳодисаи Исро ба дигар паёмбарон

савол

Илллати имомати паёмбар Муҳаммад (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) дар шаби Исро ва Меъроҷ ба дигар паёмбарон чист? Ин ба чӣ далолат мекунад?

Ҷавоби муфассал

Ҳамду сано барои Аллоҳ.

Илллати пешгузари паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ба намоз ҳамчун имом бар дигар паёмбарон дар масҷиди Ақсо, ки аксарияти паёмбарон, аз Иброҳими Халил (дуриди Аллоҳ бар ӯ бод) оғоз карда (то дигар паёмбарон) дар онҷо сукунат кардаанд, ин аст, ки паёмбарамон Муҳаммад (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) бузургтарин пешво ва афзалтарин сарвар мебошад, чуноне ки онро Ҳофиз Ибни Касир (раҳмати Аллоҳ бар ӯ бод) дар оғози тафсири сураи Исро ба таври возеҳ баён намудааст. Ҳамчунин Ибни Касир (раҳмати Аллоҳ бар ӯ бод) дар чараёни суханони худ оиди имомати паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) ба дигар паёмбарон гуфтааст: **"Сипас мақому манзалат ва бартариӣ ӯ бар онон бо сабаби пеш гузаштани ӯ бар имоматӣ ошкор гардид ва ин бо ишораи Ҷибрил (дуриди Аллоҳ бар ӯ бод) ба ӯ буд"**.

Бешак, паёмбарамон (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) пешвои паёмбарон ва беҳтарини онҳост. Паёмбар (дуруд паёми Аллоҳ бар ӯ бод) фармудааст: **«Ман сарвари фарзандони Одам дар рӯзи қиёмат ҳастам, ман аввалин касе, ки қабри ӯ шикофта мешавад, ман аввалин шафоаткунанда ва ман аввалин касе, ки шафоати ӯ пазируфта мешавад»**. Ривояти Муслим (2278).

Баъзе аз донишмандон ҳикмати дигареро аз имомати паёмбарамон (дуриди Аллоҳ бар ӯ бод) бар паёмбарон пайдо карда, гуфтаанд:

Дар ҳадис омадааст: «**Ман ба онҳо имоматӣ кардам**». Дар ин ҳадис - ва боз Аллоҳ донотар аст - ишораест, ки ин уммат роҳбарии тамоми башариятро бар ўҳдаи худ мегирад.

Аллоҳ донотар аст.